

Blauw-zwart icoon op 61-jarige leeftijd bezweken aan spierziekte ALS

Clubboegbeeld Fons Bastijns overleden

Zaterdag is Fons Bastijns bezweken aan een slepende ziekte. De rechtsachter was met meer dan vijfhonderd wedstrijden een van de boegbeelden van Club. De spierziekte ALS bezorgde hem twee pijnlijke laatste levensjaren.

BRUGGE • Bastijns werd amper 61 en is na Pierre Carteus en Johnny Thio al het derde boegbeeld uit de gouden jaren zestig en zeventig dat Club Brugge ziet verdwijnen.

Veertien jaar en meer dan 500 wedstrijden speelde hij voor blauw-zwart, maar toch bleef hij vrijwel een onbekende voor het grootste deel van het Belgische voetbalpubliek. Hij miste zelden een wedstrijd maar verder ging zijn bekendheid niet. "Ik kan geen cinema spelen", zei hij ooit. Hij was zelden op een straffe uitspraak te betrappen, probeerde altijd de scherpe kantjes af te ronden als er in het blauw-zwarte huishouden al eens herrie was. Dat mag je verwachten van een kapitein - en dat was hij zeven jaar lang - maar de legendarische trainer Ernst Happel met wie Club Brugge haar glorieperiode beleefde, had het soms graag anders gezien. De Oostenrijker motiveerde zijn spelers graag met conflictsituaties en hoopte af en toe dat zijn kapitein hem daarin zou bijtreden. Maar daarvoor paste Fons Bastijns, die gruwde van gekrakeel.

Voetballer tot zijn veertigste

Met Happel beleefde hij wel zijn beste jaren. Hij op rechts en zijn bloedvriend Jos Volders op links waren de gangmakers van het Brugge totaalvoetbal van toen. Als international had hij een bescheiden erelijst met slechts drie interlands, maar dat had alles te maken met de toenmalige bondscoach Raymond Goethals die als rechtsachter de voorkeur gaf aan eerst Georges Heylens, daarna Gille Van Binst en tenslotte Eric Gerets.

Bastijns amuseerde zich graag en goed, had een verrassend gevoel voor humor en was aangenaam gezelschap. In 1981, toen

Bastijns op 34-jarige leeftijd voor de Franse trainer Gilbert Gress geen vaste keuze meer was, besefte dat hij als voetballer op een keerpunt was beland. Dat bezorgde hem enorm veel pijn, maar hij stond niet te roepen hoe goed hij wel was en hoeveel onrecht hem werd aangedaan. Hij speelde nog een jaartje bij de Franse tweedeklasser Duinkerke en werd nadien manager bij KV Mechelen, dat naar eerste klasse promoveerde. Toch eindigde hij zijn carrière nog als speler in vierde klasse bij Duffel, waar hij tot zijn veertigste actief bleef.

Door concurrentie van Heylens, Van Binst en Gerets was Bastijns in totaal slechts drie keer Rode Duivel

Twee jaar geleden stelde Fons Bastijns zijn voorzitterschap van de blauw-zwarte Oude Gloriën ter beschikking toen ALS bij hem was vastgesteld. De ongeneeslijke ziekte had zich geconcentreerd op zijn stembanden en hij had het steeds moeilijker om te praten. Maar hij wilde zich niet neerleggen bij het onvermijdelijke en vocht als een leeuw tegen de ziekte. Zaterdag rond elf uur 's morgens verloor hij het gevecht.

Het overlijden van Bastijns maakte heel wat emoties los in Brugge. "Fons was een gentleman als mens én voetballer", zegt voorzitter Michel D'Hooghe, die Bastijns vanaf eind de jaren zestig als piepjonge clubarts geruime tijd van heel dicht meemaakte. "Je kon nooit kwaad worden op hem. Toen Fons werd aangesteld om aan-

■ Fons Bastijns in het shirt van Club, de ploeg waarvoor hij meer dan veertien jaar speelde. De helft van die tijd was Bastijns aanvoerder van blauw-zwart. Ook Georges Leekens (r.) speelde nog samen met Bastijns voor Club.

voerder van Club Brugge te worden, gebeurde dat zonder enige voorafgaande discussie. Het was Fons en niemand anders die het verdiende de band rond zijn arm te dragen. Fons had klasse. Hij was een gentleman in de ware zin van het woord. Het is dan ook geen toeval dat Bastijns zo lang aanvoerder van blauw-zwart is geweest."

"De schoffelende verdediger is hij nooit geweest", vervolgt D'Hooghe. Forse tackles moest je van hem nooit verwachten. Dooeenvoudig omdat hij met zijn snelheid en inzicht zijn tegenstrevers aftroefde. Bastijns was een efficiënte maar ook een

bescheiden speler. Als voetballer had hij grote intrinsieke kwaliteiten. Vijfendertig jaar geleden stond de rechtsachter van Club Brugge nooit ter discussie, zoals dat nu wel al enige tijd het geval is."

Voorbeeldaanvoerder

Raoul Lambert (64) zag Fons Bastijns als jonge snaak arriveren op De Klokke, het oude stadion van Club Brugge in Sint-Andries. 14 jaar lang waren ze ploegmaats van elkaar. "Fons kende geen vijanden", zegt Lambert. "In de Happelperiode was dat ook

onmogelijk. Met onze kleine kern van amper 18 spelers vormden we één grote familie. Bastijns was een voorbeeldaanvoerder. In de bestuurskamer verdedigde hij zijn ploegmaats met hand en tand. Vooral onder het bewind van Ernst Happel brak hij door als de meest gewaardeerde rechtsachter van het land. Het overlijden van Fons op 61-jarige leeftijd bezorgt me koude rillingen. Na Pierre Carteus en Johnny Thio verlies ik alweer een van mijn beste (voetbal)vrienden", besluit een fel ontroerde Lambert.

Fons Bastijns wordt zaterdag in Assebroek begraven. (RDM/JKB)